

Skuespilleren og Übermarionetten

***”Übermarionetten skal ikke konkurrere med livet, men gå om bag det. Idealet er ikke kød og blod men snarere kroppen i trancetilstand. Kroppen skal ikklædes en dødelig skønhed, alt imens den udstråler sin levende ånd
”Edward Gordon Craig”***

Skuespilleren og Übermarionetten

er en undersøgelse af skuespillerens og marionetteatrets sceniske udtryk og sammensmeltning af begge til nyt scenisk udtryk. Det er en undersøgelse, hvor vi vil skubbe til grænserne for skuespillerens og marionetdukkens teater for at udforske linket mellem den biologiske og kunstige krop, imellem repræsentation af det døde og repræsentation af det levende.

Vi lader os inspirere af Gordon Craigs (1872-1966) tanker og ideer om ”Übermarionetten, den ideelle skuespiller som en slags marionetfigur, det ultimative dramatiske instrument- ham der kan bevæge sig ud fra hvad han ønsker og ikke kun hvad han kan.

"Übermarionetten" bryder med skuespillerens realistiske spillestil og tager det bedste fra dukketeatret, - dets stilisering, dets teatralitet, det symbolske, poesien, det groteske og galskaben ind i skuespillerens spillestil, krop, ånd og tankegang. Vi vil arbejde udfra Etienne Decroux's mimeteknik og Jacques Copeau's maskearbejde som bud på en realisering af Craigs idealbillede på skuespilleren. Vi ser samtidig på den polske instruktør Tadeusz Kantor's arbejde med dukker og skuespillere sammen på scenen, hvor død og liv er repræsenteret og hvor de livløse dukker er næsten mere levende end skuespillerne, som er stumme med mekaniske bevægelser og tomme øjne. For dukkespilleren handler det om at give liv og bevægelse til det døde materiale- og vi stiller os spørgsmålet hvad det betyder for det sceniske udtryk at give "død" til den levende krop med kød og blod?

UDFORDRING

Vi vil træde i samme ambitiøse spor som Gordon Craig og hans tekniske ambition for performeren og gå let henover kritikken af skuespillerens teater. Craig anklagede skuespilleren for at se på verden og livet som et fotografi. Han ønskede et teater med en spillestil fri for psykologi og ikke bundet af tyngdeloven eller andre fysiske rammer. Vi vil tilnærme os dukketeatrets magi, ritual og univers gennem Gordon Craigs tanker for kropstræning for skuespilleren (i vores tilfælde *Le mime corporel dramatique*) og maskearbejde (Jacques Copeau) for at nærme os dukketeatrets formsprog og ånd. Gordon Craig mente at den ekspressive side af krops- og maskearbejde skulle være et middel til at fjerne skuespilleren fra sin imitatorrolle og skjule det naturalistiske og realistiske udtryk så kunsten og symbolerne kunne træde frem. Masken skjulte skuespillerens private person, som ofte stod i vejen for den teatrale kommunikation. Masken kunne løse det problem ved at gemme det individuelle ansigt bag masken og i stedet vise det universelle.

Alfred Jarry, Vsevolod Meyerhold, og Jacques Copeau, tidens store teaterpersonligheder og senere Antonin Artaud og Bertolt Brecht lod sig alle inspirere af Gordon Craigs tanker og ideer om et andet teater med anderledes skuespillere, marionetliggende bevægelsesformsprog og maskebrug. For f.eks. Antonin Artaud var det det rituelle, det magisk sansende og poetiske han ville have

tilbage på scenen. For Brecht var det *Verfremdung*, distance, væk fra føleriet og hen mod det intellektuelle. For Jacques Copeau blev det mimiske abstrakte bevægelsessprog og maskearbejdet et redskab til at kunne udvikle og frigøre skuespillerens kreativitet og fantasi og arbejde med de ubevidste kræfter der lå gemt dybt inde i os. Masken kunne skjule men også afsløre. Masken kunne synliggøre de inderste usynlige tanker, følelser, stemninger og ideer. Den kunne vise vore sande jeg, vores urkraft, det uspolerede oprindelige det helt særlige i nye og sceniske abstrakte og groteske udtryk.

Gordon Craig så Etienne Decroux's arbejde og mente at det kunne være et bud på "Übermarionetten". "Endelig et bud på mine tanker" skulle han have sagt.

Decroux's corporelle mimeteknik er i sin mest grundlæggende teknik en måde at opdele kroppen i dele og flytte disse dele som et ensemble ved brug af tyngdekraft, modstand, og kontravægt med en bevidsthed om rumlig geometri, rytme og frasing der giver maksimale mulighed for udtryk. På trods af at kroppen har en anderledes fysisk lovmæssighed end dukken kan den sammenlignes med marionettens bevægelsessprog. Lige som dukkespillet er mimens mål at give struktur til ideer og følelser og at give den menneskelige ånd en fysisk form. Mimeren og dukkespilleren har det tilfælles at de udtrykker sig ved at bevæge en figur og give den positioner.

VÆRKTØJER

- 1) I undersøgelsen arbejdes der med masken.
"the noble mask" fra Jacques Copeau som et værktøj der udelukker de realistiske/naturealistiske former for kommunikation
- 2) I undersøgelsen arbejdes med den corporelle Mimeteknik. En kropsteknik der ligner marionetdukkens krop og bevægelsesprog.- kroppen arbejder i blokke og hvor alle blokke kan bevæge sig sammen og uafhængig af hinanden i uendelige kombinationer og retninger og give forskellige dramatiske udtryk.
- 3) I undersøgelsen arbejdes der sammen med en dukkespiller ,dukkeinstruktør som sparringspartner. Vi ser på forskelle og ligheder i teknikker og udtryk.

ARBEJDSPROGRAM SÆSON 15/16

September/oktober/november/december/januar/februar

Skuespilleren og ubermarionetten

Torsdag Fra kl. 17-19

Start 24/9 2015

1 gang hver anden måned

Invitation af en gæstekunstner der arbejder sammen med undersøgelsesholdet i teknik og improvisations arbejde.

Gæstekunstneren kan være en maskespiller, en dukkespiller, en udøver af f.eks Meyerhold teknik, eller Suzuki teknik , eller en forelæser.

Eksempler på temaer der undersøges og arbejdes med.

1) Krop/objekt, objekt/skuespiller

2) Dødens æstetik

(inspiration for Tadeusz Kantor dukkestil med menneskekroppe, om det at give død til krop, og ikke som dukkespilleren der giver liv til en dukke)

3) Teatralitet.

Den tredje skuespiller

4) Arv og ny teknologi

Møde mellem menneske og robot på den teatrale scene, avartaren – Den digitale "dukke"